

Η δὲ ἐρημία ἡ οἰκιακὴ ἐθεράπευσε τὸ πάθος τῆς, τὸ ποιητικὸν ὄργανό της, ἃν δύναται τις νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ πυρετὸν δόξης καὶ ἀνάμυνσιν ἔρωτος.

Κ. Π.

## ΠΟΙΚΙΛΑ.

### Η ΧΕΙΡΑΓΙΑ.

Ἐκρινα πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ τρόπου τῆς χειραψίας αὐτῶν. Κατ’ ἐμὲ, τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἀλλαθαστόν. Ψυχρὰ χεῖρ μὲ στενοχωρεῖ, ὑγρὰ μὲ προξενεῖ κακήν τινα ἐντύπωσιν, θλίψις χειρὸς μεμετρημένη, οὔτως εἰπεῖν, μὲ παροργίζει, χεῖρ, ἡτις ἀπτεται δι’ ἄκρων μόνον δακτύλων μὲ προξενεῖ φόβον, ἀλλὰ χεῖρ ἀπαλὴ καὶ θερμὴ, ἡτις θλίβει τὴν ἐμὴν χωρὶς νὰ τὴν στενοχωρήσῃ, καὶ ἡτις δὲν φοβεῖται νὰ ἀφήσῃ εἰς ἀνδρικὴν χεῖρα τὴν ἀφὴν ὀλοκλήρου τῆς παλάμης, μοὶ ἐμπνέει ἐμπιστούνην καὶ σχεδὸν συμπάθειαν αἰφνιδίαν. Τινὲς τῶν παρατηρητῶν τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους κρίνουσιν ἐκ τοῦ βλέμματος, ἄλλοι ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ μετῶπου, ἄλλοι τινὲς πάλιν ἐκ τοῦ ὕχου τῆς φωνῆς, τοῦ μειδιάματος, τοῦ χαρακτῆρος τῆς γραφῆς κλ. Ἀλλ’ ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἀπας δ’ ἀνθρωπος ἐμφαίνεται εἰς πᾶν τὸ συνιστῶν αὐτὸν, καὶ διτὶ πᾶσα πρᾶξις ἢ φαινόμενον αὐτοῦ εἶναι δεῖγμα ἀποκαλύπτοντὴν κυριεύουσαν αὐτὸν ἴδιότητα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξετάζωμεν πάντα, εἰ τοῦτο ἦν δύνατὸν, ἀλλ’ δμολογῶ διτὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς συμπαθῶ ἢ ἀπωθοῦμαι ἐκ τῆς πρώτης χειραψίας.

Γ. ΣΑΝΔΗ.

### Ο ΠΟΙΗΤΗΣ CHENEDOLLE.

Ὁ διδάσκαλός μου, λέγει ὁ Γάλλος ποιητὴς Chênedollé, μ’ ἐδίδαξεν ἐγκαίρως νὰ προτιμῶ τοῦ Κικέρωνος, τὸν Δημοσθένη, τοῦ Οὐργιλίου τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Θεόκριτον, αὐτὸν τὸν Οὐργιλίου τοῦ Οβειδίου, νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Γερεντίου, τοῦ Λουκρητίου, τοῦ Κατούλλου ἐπὶ τῶν λατίνων ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα αἰώνων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν τοῦ αἰώνος τοῦ Αὐγούστου, τιμλάχιστον διὰ τὴν ἀλληλειαν καὶ τὸ ἀδιάστον καὶ ἀφελὲς τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς φράσεως. Μ’ ἐδίδαξεν ὅτι ἡ ποίησις, καὶ αὐτὴ τῶν ὑψηλοτέρων φύδων καὶ τῶν μᾶλλον ἀσυναρτήτων τὸ φαινόμενον, ἔχει ἰδίαν τινὰ λογικὴν, αὐτηρὰν δόσον καὶ ἡ ἐπιστήμη, ἀλλὰ δυσκολωτέραν καθ’ δόσον εἶναι λεπτοτέρα καὶ πλέον σύνθετος καὶ ἀνάγεται εἰς πλείονας καὶ πλέον δυσερέστους αἰτίας. Εἰς τοὺς ἀληθῶς μεγάλους ποιητὰς, ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς διδάσκαλος, οὐ μόνον ἐκάστη λέξις ἔχει τὸν λόγον της, ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις ἐκάστης λέξεως· διτὶ δὲν ὑπάρχει παρ’ Ομήρῳ οὐδὲ ἐν συνώνυμον, ὅπερ νὰ τεθῇ ἀντὶ τῆς καιμάνης λέξεως. Οσάκις μᾶς ἐδίδει νὰ συνθέσωμεν τι, ἥτοι ἀναλεῖς πρὸς πᾶσαν φράσιν, μεταφορὰν ἢ

εἰκόνα, ἡτις δὲν συνῆδεν αὐστηρῶς τῇ ὄρθῃ ἐννοίᾳ, ἡτις ἐκάλυπτεν αὐτὴν, ὡς διὰ προσωπείου, ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἔννοια αὕτη ἡδύνατο γὰρ ἐξενεχθῇ μετὰ τῆς αὐτῆς ισχύος καὶ ἀξιοπρεπείας δι’ ἀπλῶν λέξεων.» Τίδοι τὸ μόνον μέσον δι’ οὐ κατορθοῖ τις νὰ ἐκτιμῇ καὶ νὰ πραγματοποιῇ καὶ δ’ ἵδιος ἐν τῇ ποιήσει, τὸ νευρώδες καὶ γλυκὺ υφος τὸ ἀδιάστον καὶ συγκινοῦν, εἰς δὲ ἡ ἀρμονία καὶ ἡ κομψότης δὲν καταπνίγουσι τὸ πραγματικόν.

SAINTE BAUVE.

Φλύαρός τις καὶ πνεύματος ἐστερημένος, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀνοησιῶν του κατεζάλισεν ἐπὶ ὀλόκληρον ὕραν τὴν συναναστροφὴν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο, ἀποταθεὶς ἐπὶ τέλους πρὸς κυρίαν τινὰ, εἶπε, — Κύρια μου, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι λαλῶ ὡς βιβλίον; — Ω! μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὴ τὸ δέσμιον.

Ἄστειός τις εἰσῆλθεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸ ἐργαστήριον ὡρολογοποιοῦ· — Κύριε, τὸν λέγει, μοῦ κάμψεις τὴν χάριν νὰ μὲ εἰπῆς πῶς ὀνομάζονται αἱ μικραὶ ἐκεῖναι στρογγύλαι μηχαναὶ ὅπου κρέμανται εἰς τὸ ἐργαστήριόν σου; — Πῶς, κύριε, ἀκόμη δὲν ἡζεύρεις αὐτὸν τὸ πρᾶγμα; Ἀπὸ ποῦ ἐρχεσαι λοιπὸν καὶ δὲν γνωρίζεις ὅτι εἶναι ὡρολόγια; — Ά! εἶναι ὡρολόγια! καὶ εἰς τί χρησιμεύουν; — Εἰς τὸ νὰ δεικνύουν τὰς ὥρας αὐτὴν εἶναι ἡ πλάξη, οἱ δὲ ὅριθμοι οὗτοι οἱ λατινικοὶ, τοὺς ὄποιους βλέπεις κύκλῳ, εἶναι αἱ ὥραι τὰς ὁποίας δεικνύει ἡ μικροτέρα καὶ ἀργοτέρα ἐκ τῶν δύο θελονῶν αἵτινες εἶναι προσημοσμέναι εἰς τὸ κέντρον τῆς πλακός. Όλαι αὗται αἱ μικραὶ γραμμαὶ σημαίνουσι τὰς στιγμὰς τὰς ὁποίας δεικνύει ἡ μεγαλητέρα καὶ ταχυτέρα βελόνη. — Άλλὰ μήπως αἱ ὥραι αὗται μηχαναὶ κινοῦνται καὶ μόναι; — Μάλιστα, ἐνταθῶσι. — Καὶ πῶς ἐντείνονται λοιπὸν; — Διὰ τοῦ μικροῦ τούτου κλειδίου τὸ δόπιον βάλλεις εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν τρύπαν καὶ τὸ στρέφεις ἔως ὅτου στεθῇ. — Ά! τὴν ἀληθείαν, εἶναι θαῦμα τοῦτο! Καὶ πῶς καὶ ποσάκις πρέπει νὰ κάμνῃ τις αὐτὴν τὴν ἐργασίαν; — Καθ’ ἡμέραν τὸ πρωτό. — Καὶ διατὶ τὸ πρωτό καὶ σχὶς τὸ βράδυ; — Διότι τὸ πρωτό εἶσαι νηστικὸς, κύριε μου, ἐνῷ τὸ βράδυ εἶσαι βραγμένος, ἀπεκρίθη ὁ φρολογοποιὸς ἀφωνον καταστήσας τὸν δαστεῖον ὅστις θήθειε νὰ γελάσῃ δι’ ἐξόδων τοῦ τιμίου τεχνίτου.

Νέος τις τραγῳδοποιὸς ἄγγλος προσέφερεν εἰς διειθυντὴν θεάτρου τραγῳδίαν διηρημένην εἰς πέντε πράξεις. — Η τραγῳδία μου εἶναι ἀριστούργημα, ἔλεγε μετριοφρόνως ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς, καὶ ὑπέσχομαι διτὶ θὰ λάβῃ λαμπρὰν ὑποδοχήν· διότι ἐζήτησα νὰ ἐργασθῶ κατὰ τὴν διάθεσιν καὶ τὴν αἰσθησιν τοῦ ἔθνους μου, τὸ δὲ ποίημά μου εἶναι τόσον τραγικὸν ὥστε ὅλα τὰ πρόσωπα ἀποθνή-

σκουσιν εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν. — Καὶ ποῖα πρόσωπα παρουσιάζονται λοιπὸν εἰς τὰς δύο τελευταίας πρᾶξεις; — Αἱ σκιαὶ ἐκείνων τὰ ὄποια ἐφόνευσα εἰς τὴν τρίτην.

— Αὐταὶ εἶναι διὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν ἀναμμιγνύεσαι ἀλλοτε εἰς δσα δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν, εἴπε κύριος τις εἰς τὸν δοῦλόν του ἀροῦ προηγουμένως τοῦ ἐμέτρησε περὰ μίαν τεσσαράκοντα μαστιγώσεις. — Καὶ ποὺ ἡσουν, κύρ.έμου, καὶ δὲν μου τὸ ἔλεγες προτήτερχ; ἀπὸ τὴν πρώτην ἡθελα ἐννοήσει.

Μετὰ τὴν περὶ Ἀκτιον λαμπρὰν νίκην αὐτοῦ, ἐπανελθόντες εἰς Ρώμην τὸν Αὔγουστον, πάντες ἐσπευδον νὰ συγχαρῶσι. Μίσταξε δὲ τοῦ πλήθους τούτου, τεχνίτης τις προσέφερεν αὐτῷ ψιττακὸν δὸν εἰχε διδάξῃ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς λέξεις ταύτας· « Χαῖρε, Καίσαρ, νικηφόρε αὐτοκράτωρ! » Τοσούτῳ δὲ ἐθέλχη δοῦλόν του Αὔγουστος ἐκ τῆς ὁξυοίας τοῦ πτηνοῦ ὥστε ἡγόρασεν αὐτὸ δάντι μεγάλης χρημάτων παστότηος. Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦτο παρεκίνησε σχοινοπλέκτην τινὰ, πτωχὸν ἀνθρώπον, νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ διδάξῃ τὸ αὐτὸ μάθημα εἰς ἔτερὸν τιναψιττακόν ἀλλὰ τοῦ νέου μαθητοῦ τόσον δλίγαιος ἦσαν αἱ πρόσοδοι, ὥστε πολλάκις ἀπελπιζόμενος διδάσκαλος ἐπεφώνει. « Κρίμα τοὺς κόπους μου καὶ τὸν καιρὸν διούσα! » Καὶ δὲ μὲν ψιττακὸς κατώρθωσε νὰ ἐκστηθῇσει ἐπὶ τέλους τὸ μάθημά του, ἀλλ᾽ ὁ Αὔγουστος, διερχόμενος ἡμέραν τινὰ καὶ ἀκούσας αὐτοῦ, ἡρκέσθη εἰς ἵτο δὲν εἴπη μόνον. « — Καὶ ἄλλους τοιούτους κόλακας ἔχω παρ ἐμοὶ. » Ἀλλ' ὡς τοῦ εὐκάριου! δψιττακὸς, ὡς ἀπάντησιν τρόπον τινὰ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Καίσαρος, ἐπανέλαβε τὴν ἐπίληξιν, ἢν διδάσκαλος ἀγανκτῶν ἔκαμνε πρὸς αὐτὸν « Κρίμα τοὺς κόπους μου καὶ τὸν καιρὸν διούσα. καὶ τοσοῦτον ἀστεία ἐφάνη τῷ αὐτοκράτορι ἡ αἰφνίδιος αὕτη ἀποστροφὴ τοῦ πτηνοῦ, ὥστε ἀπλετον γελάσας πάρκυτα ἡγόρασεν αὐτὸ ἀκριβώτερον τοῦ πρώτου.

Τὸ παξιματικός τις, καταδικασθεὶς εἰς ἀπαγγόνισιν, ἡθέλησε νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου τὴν γυναικά του τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του. Άλλ' ἐπιθυμῶν νὰ κάμη παθητικωτέρχν τὴν περιγραφὴν, τὴν ἐσημείωσε τὰ πράγματα οὐχὶ οἷχ ἦσαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν του, ἀλλ' οἷα ἦθελον εἰσθαι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σύζυγος του ἔθελε τὴν ἀναγνώσκει « Ἀγαπητή μου συμβίᾳ, τῇ ἔλεγεν, ἀφοῦ σοὶ εὐχηθῶ τὴν ὑγείαν τὴν δοποῖαν καὶ ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἀπολαμβάνω, σοῦ λέγω δὲ τὴν ἔγω ἔκρεμάσθην χθὲς τὸ μεσημέρι, δὲν δὲν ἔθασαν θηκηαίσθηκα πολὺ, δοξά τῷ Θεῷ, καὶ δὲ τὴν ἔλαβα τὴν εὐχαρίστην νὰ ἴδω δλην τὴν συνάθροσιν λυπουμένην με. Σὺ δὲ ἐνθυμοῦ μου ἐνίστε, καὶ ἐνθύμιζε με εἰς τὰ πτωχὰ τὰ παιδία μου, τὰ δποῖα δὲν ἔγουν πλέον πατέρχ. Ταῦτα καὶ μένω διέκριτοι θανάτου πιστὸς σύζυγος σου.

Φερδινάνδος δούλοις τῆς Ἰσπανίας, ἀκολουθῶν ἐπίσημόν τινα λιτανείαν ἐν Βαρκελόνη, προσεβλήθη διὰ ξιφιδίου ὑπὸ τινος Ἰσπανοῦ εὑρόντος τὸν καιρὸν νὰ εἰσβῆσῃ ἐν μέσῳ τῶν μεγιστάνων τῶν περικυλούντων τὸν Βασιλέα. Πάραντα δολοφόνος συλλαμβάνεται καὶ εἰς τὰς βασιλίους τῆς ἀνακρίσεως ἐπιμένει λέγων δὲ τις ὑπὸ οὐδενὸς ἀλλού παρεκινήθη νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα, παρὰ διδύτη ἀσχημία του τοῦ ἐφεύνετο ἀνυπόφορος. « Γνωρίζω δὲ, προσέθηκεν, δὲ τὸν τὸν ἐπλήγωσα καιρίως, ἀλλ' ὑπόσχομαι δὲ, ἂν ποτε ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου, δὲν θὰ τὴν μεταχειρισθῶ παρὰ εἰς τὸν ἀπαλλάξω τοὺς συμπολίτας μου ἀπὸ τοσοῦτον δυσειδῆ βασιλέων.

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Αἰσωποῦ ἀναφέρεται καὶ τὸ περιστατικόν του. Ήμέραν τινὰ διφιλόσοφος Εὔνθος, θεόλων νὰ δώσῃ δεῖπνον εἰς τινας φίλους του, διέταξε τὸν δοῦλόν του Αἴσωπον νὰ ἀγοράσῃ δὲ τις καλλίτερον εὗρη ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Ο Αἴσωπος λοιπὸν δὲν ἀγοράζει εἰμὴ γλώσσας, τὰς δποίας μαγιστρεύει ποικιλοτρόπως, καὶ εἰς τὸ δεῖπνον ἄλλο δὲν παρατίθεται εἰμὴ γλώσσαι καὶ πάλιν γλώσσαι. Οἱ δὲ δα τυμόνες κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπήνεσαν τὴν ἐκλιγὴν τῶν δψων, ἀλλὰ μέχρι τέλους δυσηρεστήθησαν. « Δὲν σὲ διέταξα, εἴπε τότε δ. Εὔνθος πλήρης δργῆς εἰς τὸν ἄξιον προμηθέα, νὰ ἀγοράσῃ δὲ τις καλλίτερον εὗρης; — Καὶ ὑπάρχει λοιπὸν καλλίτερόν τι τῆς γλώσσης, διπήντησεν δ. Αἴσωπος. Ή γλώσσα εἶναι δ. δεσμὸς τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τὸ ἀσυλον τῶν ἐπιστημῶν, τὸ δργανον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ λόγου διὰ τῆς γλώσσης ἀνεγείρονται πόλεις, ἔξευγενίζονται οἱ ἀνθρώποι, διδάσκονται, πειθόνται, ἔξεχουσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐκπληροῦσι τὸ πρώτον τῶν καθηκόντων καὶ ἰερώτερον, τὸ λατρεύειν τοὺς θεούς. — Εστω, εἴπεν δ. Εὔνθος ἐλπίζων νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς ἀμηχανίαν, αὔριον ἀγόρασε δ, τις χειρότερον ὑπάρχειοι φίλοι μου θὰ ἔλθωσε καὶ θέλω νὰ μεταβάλω τὰ φραγμάτα ». Τῇ ἐπαύριον δ. Αἴσωπος δὲν παραθέτει εἰς τὴν τράπεζαν πάλιν εἰμὴ γλώσσας, λέγων δὲ τις. Ή γλώσσα εἶναι τὸ χειρότερον πράγμα τοῦ κόσμου. Ή γλώσσα εἶναι μήτηρ πάστης ἔριδος καὶ παντὸς πολέμου, τροφὴ τῶν δικῶν, πηγὴ πάστης διαιρέσεως. Ή γλώσσα εἶναι τὸ δργανον τῆς πλάνης, τοῦ ψεύδους, τῆς συκοφαντίας, καὶ τῆς βλασφημίας.

### Περὶ ληψίας.

Οἱ Χρυσοθήραι, συνέχεια. — Ή. Κ. Μαρινιάν, συνέχεια. — Σκηνογραφίαι ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Ἀνακάλυψις τῆς Δρυπλίδος, ἡτοι Ιενένερου βιογραφία. — Ποίησις. — Ο Αέδ-ελ-Καδέρ. — Μετέλλας ἡ Ποιήτρια. — Ποικίλη.

Παράρτημα. — Ἱέννερος. — Αέδ-ελ-Καδέρ. Εἰκονογραφίαι. — Ο Νποκόρδιον τῆς Βραζιλίανης.